

Nathan Ballingrud

Severoamerické jezerní příšery

Host

North American Lake Monsters

Copyright © 2013 Nathan Ballingrud, by arrangement
with Small Beer Press, CookeMcDermid, and Kristin
Olson Literary Agency

Originally published in English by Small Beer Press

Cover image *Persian manuscript illumination of
Leviathan or Cetus* from Corbis

Translation © Milan Žáček, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1943-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1944-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1945-3 (MobiPocket)

*Mámě a tátovi,
Jessemu
a taky Mie*

„Myslím, že jsem se tehdy chtěl zas udobřit, dokud má oběť ke mně neobrátí svůj obličej, obestřený spánkem, ale zkrásnělý a plný důvěry. Zapomněla už na hádku, ale právě v tom, že zapomněla, jsem nacházel novou příčinu. Jak pokřivení jsme my lidé, a přece se říká, že nás stvořil jakýsi Bůh...“

Graham Greene, *Konec dobrodružství*

Jdeš, kam tě to táhne

Nevypadal na člověka, který jí změní život. Byl to kus chlapa, samý sval z práce na příbřežních ropných plošinách, s náběhem k otlosti. Měl širokou a neodpudivě ošklivou tvář, jako by celý život přijímal a rozdával rány. Oblečený byl v hnědém pršiplášti, který ho chránil před lehkým raním mrholením a hrozbou něčeho mocnějšího, od čehož si dosud držel odstup. Za těžkého oddychování si pomalu našel volný box u okna s výhledem na vodu a sesunul se na sedadlo. Sáhl po jídelním lístku ulepeném od sirupu a začal ho pročitat se soustředěním hodným studenta lušticího středověkou angličtinu. Podobal se všem mužům, kteří kdy vstoupili do tohoto bistra. Nevypadal ani na začátek, ani na konec.

Mexický záliv a celý svět byly toho dne modré a klidné. Městečko Port Fourchon Inulo k louisianskému jižnímu pobřeží jako vilejší a vodní plocha se za ním prostírala kilometry daleko, kam oko dosáhlo. Kdesi v dálce se skrývaly ropné plošiny s jejich dělníky, které městečku zajišťovaly hospodářskou prosperitu. V noci vídala jejich světla, táhnoucí se podél obzoru jako svíčky někde v předsálí.

Toniina dopolední směna se chýlila ke konci; v prostoru pro strážníky už skoro nikdo nebyl. Tyto klidné hodiny v bistro ráda trávila na terase, odkud se mohla kochat mořem.

V myšlenkách se znepokojeně zabývala telefonátem z dnešního rána. Gwen, její tříletá dcerka, kladla stále větší odpor mužským zaměstnancům jeslí. V poslední době se dokonce uchylovala ke kousání a kopání do žeber, když k ní někdo poklekl, aby ji uklidnil. Sotva před pár dny si tam na Toni počíhala jedna sociální pracovnice, která k ní promlouvala vlídným, přehnaně sladkým hlasem, neustále se otravně dotýkala její ruky a říkala: „Nikdo vás nesoudí; jen vám chceme pomoci.“ Sociální pracovnice pak zmínila i slovo „psycholog“ a zeptala se na jejich domácí poměry. Přivedla tím Toni do rozpaků a k zuřivosti, takže konverzaci dokázala ukončit pouze šeptaným příslibem, že se brzo dostaví na další pohovor. Fakt, že její dcera už vykazuje tak bolestné znaky společenské neobratnosti, Toni vyrazil dech a vyvolal v ní pocit beznaděje a zrady.

Taky jí na mysl opět přivedl Donnyho, který ji před několika lety opustil, odstěhoval se do New Orleansu a v třiadvaceti z ní udělal matku samoživitelku. Toho rána mu s pohledem přes zábradlí na neúprosně postupující vlny popřála smrt. Na vzdálenost mnoha a mnoha kilometrů mu tohle přání posílala přímo do srdce.

„Víte, co byste si dal?“ zeptala se.

„No... jenom kafe.“ Podíval se jí na prsa a pak i do očí.

„Se smetanou a cukrem?“

„Ne, díky. Jenom kafe.“

„Jak si přeжете.“

Jediným dalším zákazníkem bistra byl Bláznivý Claude u dveří, který konverzačním tónem promlouval k talíři

chladnoucích míchaných vajíček a ve sluchátkách poslouchal rádio. Kolem uší se mu rozlévalo plechové burácení. Za pultem se opíral kuchař Pedro, který u nich vyřizoval minutky, mohutné, kulaté tělo sevřené vrstvami špinavých bílých oděvů, uhranutý kytarovým časopisem, jež si otevřel vedle pokladny. Za zády mu dřímala kuchyně, z níž se rozléval sytý pach cibule a přepáleného oleje. Dřímat měla víceméně až do poloviny týdne, kdy se na plošinách budou střídát směny a městečkem se přelijí vlny dělníků.

Takže když tomu muži přinesla kávu a on ji požádal, aby si k němu přisedla, nijak se nad tím nepozastavila. Přinesla si vlastní kávu a uvelebila se v boxu naproti němu, vděčná, že může ulevit nohám.

„Nemáte žádnou jmenovku,“ prohodil.

„Aha... no asi jsem ji někde ztratila. Jmenuju se Toni.“

„Moc hezký jméno.“

Rychle a posměšně si odfrkla. „To určitě. Plným jménem jsem Antoinette.“

Podal jí ruku a představil se jako Alex.

Ruku přijala a potřásla jí. „Děláte na plošinách, Alexi?“

„Tak trochu. Ale nějakou dobu jsem tam už nebyl.“ Usmál se a zadíval se do tmy šálku. „Teď spíš hodně jezdím autem.“

Toni vyklepla z krabičky cigaretu a připálila si. „To zní zajímavě,“ zalhala.

„Ani bych neřek. Vsadím se, že zajímavý to může být někdy tady. Vsadím se, že sem chodí nejrůznější lidi.“

„No... to asi jo.“

„Jak dlouho už tu děláte?“

„Asi tři roky.“

„Líbí se vám tu?“

Vzplála v ní zlost. „Jo, Alexi, líbí se mi tu k posrání. Komu by se tu nelíbilo?“

„Jo, jasně.“ Zvedl ruce. „Omlouvám se.“

Zavrtěla hlavou a hned se zastyděla. „Ne. Já se omlouvám. Jen nevím, kde mi dneska hlava stojí. Tohle místo je v pohodě.“

Křivě se pousmál. „A co kdybyste si se mnou dneska po práci někam zašla? Třeba bych vám mohl pomoci přijít na jiný myšlenky.“ Jeho mohutné ruce spočívaly na stole mezi nimi. Vypadaly, jako by jimi mohl rozbít kámen.

Toni se na něj usmála. „Jak dlouho mě znáte? Pět minut?“

„Co vám na tohle můžu říct. Jsem spontánní člověk. Opatrnost házím za hlavu.“ Dvěma velkými loky vypil šálek, jako by chtěl doložit svou bezhlavost.

„No, s dovolením vám půjdu dolít, Hurikáne.“ Vstala a přitom ho poplácala po ruce.

Bezhlavá spontánnost k ní před více než rokem přivedla zpátky Donnyho. Po několika telefonátech, které přecházely od mrzutosti přes hravost až k čerstvě rozdmýchané zvědavosti, jednoho pátečního odpoledne přijel ve svém rozhrkaném modrém pintu, aby s nimi v Port Fourchonu strávil víkend. Zpočátku to bylo fajn, ačkoli se nebavili o tom, co by se mohlo dít po neděli.

Gwen zrovna začala chodit do jeslí. V ohromení ze závatného zvětšení světa padla za oběť mohutným emocím; nejrůznější druhy vzteku jejím tělíčkem procházely jako atmosférické fronty a zklidnit ji nedokázalo ani mámino sebeurputnější rozmazlování.

Třebaže by to nepřiznal, Toni věděla, že Donnyho Gwen zajímá, že jeho ješitnost uspokojuje vědomí, že až malá vyrostne, bude se v ní zrcadlit řada jeho vlastních osobnostních rysů a vzorců chování.

Ale Gwen se odmítala podílet na vytváření jakéhokoli kouzla, které by ho k nim mohlo připoutat, naopak se projevovala tak, jak ji důvěrně znala Toni: jako růžovoučká, buclatá kombinace kostí, svalů a divokosti, která se chichotala nebo běsnila, aniž mezi těmito dvěma polohami významně rozlišovala, která neohrabaně chodila a podle všeho postrádala jakékoli přednosti, pokud šlo o krásu nebo inteligenci.

Sex s Donnym byl ale stejně dobrý jako vždycky a nezdálo se, že by mu malá nějak zásadně vadila. Když pak navrhl, že se v pondělí v práci hodí marod, v Toni vzklíčila naděje, že se mezi nimi třeba může rodit něco trvalějšího.

V neděli po poledni se rozhodli, že dají Gwen brzo spát, aby měli večer pro sebe. Napřed ji ale bylo třeba vykoupat a Donny se tohoto úkolu zhostil se zodpovědností muže manipulujícího s výbušninou. Do vany napustil dvacet centimetrů vody a Gwen do ní ponořil. Pak se posadil a sledoval ji, jak se se zakaboněným čelem a plnou vážností pouští do hraní: do vody shazovala lahvičky se šamponem a pohybovala s nimi jako s loďmi na moři. Toni seděla za ním na záchodovém prkýnku a pomyslela si, že tohle je její rodina. Cítila se povzneseně a spokojeně.

Gwen se pak zničehonic zvedla a radostně zatleskala. „Dvě! Dvě kaki! Jedna, dva!“

Toni si se zděšením všimla, že na dně vany leží dvě hovínka a zlehka se převalují ve vlnách vyvolaných dívčínýmá křepčícíma nohama. Pak Donnymu vystřelila ruka a dal své dceři jednu za ucho. Gwen spadla na stěnu a odrazila se od ní do vody, až to příšerně špláchlo. Pak se rozkřičela. Byl to ten nejhrůzostrašnější zvuk, jaký kdy Toni slyšela.

A s otevřenou pusou upřela pohled na Donnyho. Nedomohla sebrat sílu k jakémukoli pohybu. Holčička, posazená na zadku ve špinavé vodě, naplnila koupelnu kvílením varovné sirény a Toni jen chtěla, aby sklapla, sklapla, aby prostě *sakra* sklapla.

„Sklapni, krucinál! Tak už sklapni!“

Donny se na ni zadíval, ve tváři nečitelný chaos protikladných emocí; postavil se a drsně se kolem ní protlačil ven. Zakrátko uslyšela, jak se zavírají vstupní dveře. Nastartoval auto a odjel. Potom upřela pohled na svou panikařící dceru a pokusila se utiřit její nenadálou, bezhlavou zuřivost.

Dolila Alexovi šálek a posadila se před něj. Konvici nechala stát uprostřed stolu. Z popelníku zvedla cigaretu, ale zjistila, že během její nepřítomnosti vyhasla. „Sakra práce,“ ulevila si.

Alex souhlasně přikývl. „Jsem na útěku,“ řekl.

„Cože?“

„Je to tak. Jsem na útěku. Ukradl jsem auto.“

Toni polekaně vyhlédla z okna, ale parkoviště bylo na druhé straně bistra. Ze svého místa viděla pouze záliv. „Proč mi to říkáte? Já o tom nechci nic vědět.“

„Je to kombík. Nemůžu uvěřit, že ještě vůbec jezdí. Byl jsem v Morgan City a musel jsem rychle vypadnout. To auto tam prostě stálo. Tak jsem ho sebral.“

V oku měl šílený výraz, a i když se usmíval, působil rozrušeně; prsty bubnoval do stolu, na rukou mu jako kabely vyvstávaly zařáté svaly. Cítila silící neklid smísený se vzrůstajícím vzrušením. Tenhle chlap je nebezpečný. Jako padající kladivo.

„Myslím, že tamhleтому chlapovi se nelíbím,“ podotkl.

„Cože?“ Otočila se a uviděla zkoprnělého Bláznivého Clauda, jak Alexe probodává pohledem. Čelist mu ustrnula uprostřed žvýknutí. „To je jenom náš Claude,“ řekla. „Ten je v klidu.“

Alex se pořád usmíval, ale jeho výraz prošel proměnou. Jeho úsměv neuměla nikam zařadit a vyvolával v ní zvláštní, závratný pocit. „Ne, myslím, že jde o mě. Pořád sem hledí.“

„Ne, vážně, Claude je v pohodě. Je neškodnej jako kotě.“

„Chci vám něco ukázat.“ Alex sáhl do svého přšipláště a Toni blesklo hlavou, že vytáhne zbraň a začne kolem sebe střílet. Neměla chuť se dávat do pohybu; čekala, co se stane. Alex vytáhl pokrčený panamák. Byl surově zmuchlaný, aby se mu vešel do kapsy, a jakmile byl vysvobozen, začal se narovnávat, jako kdyby rozkvétal.

Zadívala se na něj. „Je to klobouk,“ vydechla.

Alex ho upřeně pozoroval, jako by očekával, že se vrhne přes stůl s nějakým ohavným úmyslem. „Je to objekt vládnoucí příšernou mocí,“ dodal.

„Alexi... vždyť je to klobouk. To je věc, co si dáváte na hlavu.“

„Patří tomu chlapovi, kterému jsem ukradl to auto. Nate,“ postrčil ho k Toni. „Nasadte si ho.“

Uposlechla. Jeho nenadálý posun k vážnému vystupování ji už začínal unavovat a rozhodla se, že to zkusí se špetkou hravosti. Natočila bradu k ramenu a vyšpulila rty. Zadívala se na něj koutkem oka, jak by to podle ní mohla provést modelka.

Usmál se. „Kdo jsi?“ Přešel k tykání.

„Jsem supermodelka.“

„Jak se jmenuješ? Odkud jsi?“

Nasadila lehkavázný, koketní tón. „Jmenuju se Violet a jsem z L.A. Procházím se po přehlídkovém mole, na sobě

tenhle klobouk a nic jinýho. Všem se moc líbím a všichni si mě fotí.“

Rozpačitě se zasmála; Alex se k ní nakláněl přes stůl a usmíval se. Všimla si, že se mu mezi zuby dere špička jazyka. Sledoval ji jen chvíličku. „Vidíš? Má opravdovou moc. Můžeš bejt, kým chceš.“

Klobouk mu vrátila a najednou jako by jí sebral vítr z plachet. Jako by tou větou zrušil nějaké kouzlo. „Já nevím,“ řekla.

„Ale víš,“ namítl Alex, „ukázalo se, že ten chlap, kterému jsem ukradl to auto, byl sám tak trochu zloděj. Měla bys vidět, co tam všechno měl.“

„Co kdybys mi to ukázal?“

Znovu se usmál a rozhlédl se po takřka prázdném podniku. „Teď?“

„Ne, za půl hodiny. Až skončím směnu.“

„Ale je to tam pěkně nacpaný. Nenechám ty věci jen tak vypadnout.“

„Tak mi to můžeš ukázat u mě doma.“

A bylo rozhodnuto. Vstala a vydala se připravit bistro pro další směnu. To znamenalo doplnit několik balení kečupu a dát vařit čerstvou konvici s kávou. Dolila šálek Bláznivému Claudovi a podala mu dalších deset balení cukru, která postupně metodicky otevřel a vysypal do kávy. Když přišla kolegyně, se kterou se střídala, pověsila zástěru vedle vchodu do zadní místnosti a cestou ke dveřím vyzvedla Alexe.

„Musíme se ještě zastavit v jeslích pro malou,“ řekla.

Pokud ho toto oznámení nějak vyvedlo z míry, nedal to na sobě znát.

Cestou kolem Claudova stolu uslyšeli, jak se mu ze sluchátek line jakési vzdálené vřeštění.

Alex vyšpulil ret. „Blbeček. Slyší vůbec svoje myšlenky?“ „Neslyší. A o to jde. V hlavě slyší hlasy. Pouští si ten rámus z rádia, aby je přehlušil.“

„To si děláš srandu.“

„Nedělám.“

Alex se zastavil a otočil se. S novým zájmem si prohlížel týl Claudovy hlavy. „Kolik lidí tam má?“

„Na to jsem se ho nikdy neptala.“

„No tak to mě poser.“

Venku už zapadalo slunce a den se začínal ochlazovat. Už před nějakou dobou přestalo pršet a svět žhnul jasnými mokřými odlesky. Dohodli se, že za ní pojedou ve svém autě. Byla to prorezavělá stará bitevní kára ze sedmdesátých let; vzadu v ní bylo naskládáno několik beden. Nevěnovala jim pozornost.

Když vkročili do jejího malého bytu, věděla, že skončí v posteli, a v duchu se ptala, jaké to s ním asi bude. Sledovala ho v pohybu, všímala si ladných projevů jeho těla, s jakou opatrností prochází obývánkem, který měla plný křehkých věcí. Viděla kůži pod jeho svršky, pozorovala ji, jak se napíná a posunuje.

„Nedělej si starosti,“ řekla a dotkla se místa mezi jeho lopatkami. „Nic nerozbiješ.“

Ohledně Gwen měla přece jen víc pochybností. Když do bytu vtrhla jako hbitá rybka, zmizela s pronikavým zavřeštěním co nejdál od toho cizího, nového muže, v jehož přítomnosti byla dosud tak tichá a posmutnělá, pryč do temných slují jejich domova.

„Je to fakt moc hezký,“ řekl Alex.

„Většinou jsou to jen různé serepetičky. Nic, co by stálo za řeč.“

Zavrtěl hlavou, jako by jí nevěřil. Její byt byl vyzdobený především haraburdím, které podědila po babičce: nevýraznými nástěnnými závěsy, omláceným starým nábytkem, který nabízel spočinutí příliš mnoha tělům těžkopádně kynoucím do stáří, a obrovskou a bláznivou sbírkou skleněných figurek — vyskakujících delfínů, spících draků a podobných věcí. Všechno to mělo působit domácím a uklidňujícím dojmem, ale ve skutečnosti jí jen připomínaly, jak dramaticky se vzdálila životu, který doopravdy chtěla vést. Připadaly jí jako zoufalý konstrukt a všechno to ze srdce nenáviděla.

Alex se zatím nijak nevyjádřil k věcem ve svém autě nebo ke klobouku v kapse. Vypadalo to, že ho víc zajímá malá Gwen, která na něj teď nakukovala zpoza rohu obývacího pokoje a prohlížela si ho podezíravým a hladovým okem a nejspíš už tušila, že od této velké cizí postavy na mámině gauči vzejdou mohutné otřesy.

Byl to muž — tohle Gwen poznala okamžitě —, a proto nebezpečný tvor. Máma se kvůli němu bude chovat nepřírozně; možná bude dokonce plakat. Byl až moc velký, jako obří v pohádkové knížce. Napadlo ji, jestli náhodou není děti. Nebo maminky.

Máma seděla vedle něho.

„Pojď sem, mami.“ Poplácala si stehno stejně, jako to dělávala máma, když chtěla, aby jí Gwen věnovala pozornost. Třeba se jí podaří mámu od toho obra odlákat a pak by mohly vyčkat ve skříni, dokud se nezačne nudit a neodejde. „Pojď sem, mami, pojď sem.“

„Běž si hrát, Gwen.“

„Ne! Pojď sem!“

„V přítomnosti mužů je celá nesvá,“ poznamenala máma.

„To nic,“ odpověděl obr. „Já v poslední době taky.“ Po-
plácal polštář vedle sebe. „Pojď sem ke mně, zlatíčko. Jen
tě pozdravím.“

Gwen, vylekaná vývojem událostí, ustoupila o krok za
roh. Všichni byli v obývacím pokoji, kde byla i její postýlka
a její hračky. Máminka potemnělá ložnice za jejími zády se
rozvírala jako hrdlo. Seděla mezi oběma těmito místy, ruce
kolem kolen, a čekala.

„Je hodně vyděšená,“ řekl Alex, když se stáhla z dohledu.
„Nevíš proč?“

„No, že by proto, že jsi velkej a děsivej?“

„Protože už ví, jak se to má s možnostma. Jakmile po-
znáš, že máš v životě na výběr, přepadne tě strach, že si
vybereš špatně.“

Toni se od něj odvrátila a věnovala mu nedůvěřivý
úsměv. „Jasně, Einsteine. S tou filozofií to zas nepřeháněj.“

„Ne, vážně. Teď je jako tisíc různých lidí, všichni čekají,
až se uskuteční, a vždycky když udělá nějaký rozhodnutí,
jeden z těchhle lidí jednou provždy odejde. Až ti nakonec
tihle lidi dojdou a z tebe se stane to, co seš. Takže se bojí,
co ztratí tím, že se na mě přijde podívat. Co nakonec nikdy
nebude.“

Toni pomyslela na svou dceru a neviděla nic než řadu
zavřených dveří. „Tys pil?“

„Cože? Víš, že nepil.“

„Tak přestaň blábolit, jako bys byl pod obraz. Těchhle
keců mi stačilo na celý život.“

„Bože, tak to se omlouvám.“

„Zapomeň na to.“ Toni vstala, zašla za roh a vzala Gwen
do náruče. „Musím ji vykoupat a uložit do postele. Jestli
chceš počkat, je to na tobě.“

Odnesla Gwen do koupelny a pustila se do péče, kterou jí věnovala každý večer. Dnes obzvláště silně cítila Donnyho přítomnost a Alexovo okázalé filozofování na ni působilo, jako by to přehnal s pivy. Uvědomila si, že napůl doufá, že ho její mateřské závazky znudí natolik, že se sbalí a odejde. Poslouchala, jestli se neozve cvaknutí vstupních dveří.

Ve skutečnosti ale uslyšela kroky přímo za svými zády a na rameno jí dopadla jeho mohutná ruka. Jemně ji stiskl a jeho objemné tělo se uvelebilo těsně vedle ní. Prohodil něco laskavého ke Gwen a odmetl jí z očí pramínek mokřých vlasů. Toni ucítila, jak se jí něco pomalu přelilo v hrudi; sotva znatelně, zato s mocným účinkem, jako by Atlas pohnul ramenem.

Gwen zničehonic vykřikla a skácela se do vody, přičemž oba ošplíchla přívalovou vlnou. Alex bleskově natáhl ruku, aby se Gwen neudeřila hlavou do porcelánu, a za své úsilí se dočkal kopance do úst. Toni ho odstrčila ramenem a Gwen z vany vytáhla. Dcerku si pevně přitiskla k hrudi a začala jí něco konejšivě broukat. Gwen se po krátkém vzpírání v matčině náruči zahnízdila a už jen tiše kňourala. Veškerou pozornost upírala na dobře známou teplou ruku, která ji hladila po zádech, nahoru dolů, nahoru dolů, až nakonec, když jí došla energie, zvolna upadla do váhavého spánku.

Když byla Gwen zase oblečená a v posteli, Toni upřela pozornost na Alexe. „Pojď sem, teď dáme do pucu tebe.“

Nasměrovala ho zpátky do koupelny. Odhrnula sprchový závěs, ukázala na mýdlo a šampon a řekla: „Voní to sice po květinách, ale účel to splní,“ a on se na ni celou dobu díval a ona si pomyslela: *Takže tohle je to; takhle se to děje.*

„Pomoz mi,“ řekl, když zvedl ruce nad hlavu. Chabě se usmála a začala ho svlékat. Sledovala jeho odhalující se

tělo, a jakmile před ní stanul nahý, přitiskla se k němu a přejela mu prsty po kůži.

Později, když spolu leželi v posteli, řekla: „Za ten dnešní večer se omlouvám.“

„Je to ještě malá holka.“

„Ne. Myslím za to, jak jsem po tobě vyjela. Nevím, proč jsem to udělala.“

„Nic se neděje.“

„Já prostě jen nerada přemýšlím nad tím, co mohlo být. Nemá to žádnéj smysl. Někdy si myslím, že člověk se nemá moc co vyjadřovat k tomu, co se mu děje.“

„Tak to fakt nevím.“

Zadívala se z okýnka naproti posteli a sledovala, jak po obloze ubíhají břidlicově šedé mraky. Za nimi byly hvězdy.

„Neřekneš mi, pročs ukradl to auto?“

„Musel jsem.“

„Ale proč?“

Chvilí mlčel. „Na tom nesejde,“ odpověděl.

„Jestli mi to neřekneš, napadá mě, jestli to není proto, žes třeba někoho zabil.“

„Třeba zabil.“

Nějakou dobu nad tím přemýšlela. Byla příliš velká tma na to, aby v ložnici něco viděla, ale přesto pokoj pohledem prozkoumávala, ač znala umístění každého kusu nábytku, každé vypotřebované rtěnky a nahnutého štosu lifestyleových časopisů. Viděla i přes stěny a cítila hroutící se tíhu figurek na policích. Pokusila si je jednu po druhé vizualizovat, jako by pátrala po té, která bude fungovat jako talisman na ochranu před tímhle objektem a tím podivným povznesením, jež v ní vyvolával.

„Nenáviděls ho?“

„Já nenávist k nikomu necítím,“ opáčil. „Kéž bych cítil. Kéž bych ji tak v sobě měl.“

„No tak, Alexi. Jsi u mě doma. Něco mi říct musíš.“

Po delší odmlce řekl: „Ten chlap, kterému jsem ukradl to auto... Říkám mu pan Gray. Nikdy jsem ho neviděl, teda kromě snů. Vlastně o něm vůbec nic nevím. Ale myslím, že to není člověk. A vím, že po mně jde.“

„Co tím chceš říct?“

„Musím ti to ukázat.“ Bez dalšího slova vstal a natáhl si džíny. V jeho chování cítila sílící vzrušení, které podobný pocit probudilo i v ní. Následovala ho ven z ložnice, přičemž si cestou přes hlavu natáhla dlouhé tričko s krátkým rukávem. Gwen tvrdě spala v obýváku; cestou ven překročili její matraci.

Pod bosýma nohama cítili mokrou trávu a vdechovali vzduch obtěžkaný slanou vůní moře. Alex auto zaparkoval u obrubníku, kde Inulo k zemi jako nějaký velký brouk. Otevřel kufr a přitáhl k nim nejbližší bednu.

„Podívej,“ řekl, když bednu otevřel.

Toni napřed nechápala, co vidí. Domnívala se, že má před sebou kočku ležící na hromádce hnědých kožených bund, ale to nebyla pravda, a teprve když Alex hrst této „kočky“ popadl a vytáhl ven, uvědomila si, že je to kupka lidských vlasů. Alex celou věc vyzvedl z bedny a Toni došlo, že hledí na něco, co vypadá jako vyčiněná a vysušená lidská kůže s tmavými prázdnými otvory ve tváři, jako by to byla nějaká gumová halloweenská maska.

„Tomuhle říkám Arnie, protože je tam dole fakt kus chlapa,“ vysvětloval Alex a absurdně se rozesmál.

Toni o krok ucouvla.

„Ale mám tu i ženský, všemožný lidi. Napočítal jsem jich šestadevadesát. Všichni jsou pečlivě složený.“ Nabídl tu

kůži Toni, ale když se nijak neměla k tomu, aby se jí dotkla, začal ji zase skládat. „Myslím, že není důvod prohlížet si je všechny. Obrázek sis udělala.“

„Alexi, chci se vrátit zpátky do domu.“

„Jasně, ještě teda chvíličku vydrž.“

Vyčkávala, než uzavřel víko bedny a zasunul ji na původní místo. S kůží v podpaží kufr zavřel, zamkl a otočil se k Toni. Zubil se od ucha k uchu a pohupoval se na patách. „Tak fajn,“ řekl a zamířili zpátky dovnitř.

V tichosti, za opatrného našlapování, aby nevzbudili Gwen, se vrátili do ložnice.

„Tys všechny ty lidi zabil?“ zeptala se ho Toni, když zavřeli dveře.

„Cože? Tys mě neslyšela? Ukradl jsem auto. Tohle v něm bylo.“

„V autě pana Šedého.“

„Přesně tak.“

„Kdo to je? A k čemu ty kůže slouží?“ zeptala se, ale odpověď na otázku ohledně jejich účelu už znala.

„Jsou to jiný možnosti,“ odpověděl. „Slouží k tomu, abys mohla být někým jiným.“

Přemýšlela o tom. „Nasadil sis nějakou?“

„Jednu. Ještě jsem nesebral odvahu to zopakovat.“ Sáhl do přední kapsy svých džínů a vytáhl jakési kožené pouzdro. Z něj vysvobodil malý a ošklivý nožík, připomínající orlí dráp. „Napřed musíš sundat tu, co už máš na sobě. A to bolí.“

Toni polkla. Polknutí jí v uších zadunělo jako hrom. „Kde máš svoji první kůži? Tu, se kterou ses narodil?“

Alex pokrčil rameny. „Tu jsem zahodil. Nejsem jako pan Šedý. Nevím, jak je uchovávat. A navíc, proč bych si ji měl nechávat? Když se mi vlastně ani nijak zvlášť nelíbila, chápeš?“

Cítala, jak se jí v koutku oka nalévá slza, a silou vůle se jí tam snažila zadržet. Byla vystrašená a vzrušená. „Vezmeš si tu moji?“

Alex nasadil udivený výraz a pak si vzpomněl, že v ruce pořád drží nožik. Vrátil ho do pouzdra. „Už jsem ti řekl, zlato, že já ty lidi nezabil. Nepotřebuju nic kromě toho, co už tady je.“ Přikývla a slza se jí spustila po líci. Zlehka ji otřel klouby prstů. „No tak,“ konejšil ji.

Sevřela mu ruku. „Kde je moje?“ Ukázala na kůži složenou vedle něj. „Já chci taky jednu. Chci jet s tebou.“

„Ach, bože, to ne, Toni. To nemůžeš.“

„Ale proč ne? Proč nemůžu jet?“

„Prober se, máš tady rodinu.“

„Jsem tady jenom já a ona. To není žádná rodina.“

„Máš malou holčičku, Toni. Co je s tebou? To je teď tvůj život.“ Vystoupil z kalhot a už nahý vyňal z pouzdra nožik. „O tomhle se s tebou nemůžu přít. Už pojedu. Napřed se ale převleču, takže bych ti radil, aby ses nedívala.“ K odchodu se ovšem neměla. Zarazil se, nad něčím přemýšlel. „Na něco se tě musím zeptat,“ řekl ještě. „Poslední dobou o tom přemýšlím. Myslíš, že je možný, aby z něčeho hrozného vzešlo něco nádherného? Myslíš, že správný život může odčinit příšernej skutek?“

„Jasně že jo,“ odpověděla rychle, protože tu cítila nějakou druhou šanci, kdyby jen řekla ta správná slova. „Ano.“

Alex si čepel nožiku přiložil ke kůži na hlavě nad prvním uchem a v oblouku jím táhl přes temeno až k levému uchu. Od linie vlasů se mu v pomalé vlně spustila jasně červená krev, z níž se mu na čelist a hrdlo rozběhly pramínky a říčky a která mu zůstala viset z řas jako dešťové kapky z okvětních plátků. „Bože, v to teda fakt doufám,“ řekl. Vsunul prsty do zářezu a začal tahat.

Když pak sledovala, jak z něj sklouzává kůže, ze všeho nejmíc jí připomínal motýla deroucího se na denní světlo.

Jede na západ po dálnici I-10. Ve zpětném zrcátku plane ranní slunce, které právě vykouklo nad obzor. Port Fourchon má daleko za zády a vpředu jí kyne texaská hranice. Gwen vedle ní sedí na podlaze před sedadlem spolujezdce a hraje si s panamákem, který jim nechal Alex, když odjížděl na sever. Toni nikdy neměla potřebu shánět dětskou sedačku. Gwen je radši, když se může pohybovat bez omezení, a v těchto chvílích, kdy Toni cítí v krvi pomalou, kradmou zlost, ze všeho nejméně touží po dceřině hysterickém záchvatu.

Když odjel, měla několik možností. Mohla si obléct svou pitomou růžovou uniformu, odvézt Gwen do jeslí a vrátit se do práce. Taky mohla zajet do New Orleansu za Donnym. Nebo si taky mohla říct, že na všechno sere, skočit do auta a jen tak vyrazit na cestu, bezcílně a bez jakýchkoli očekávání, což nakonec právě teď dělá.

Prvních asi dvacet kilometrů pláče a je to tak přepychová věc, že se nijak nebrzdí a necítí žádné výčitky.

Gwen, která stále zápasí s doznívajícím spánkem, stále nerozhodnutá, jestli bude mrzutá z předčasného probuzení, nebo vzrušená z nenadálého výletu, mámu pohladí po noze. „Máš se dobře, mami? Máš se dobře?“

„Ano, holčičko. Máma se má dobře.“

Toni si všimne, že se po straně dálnice přibližuje ukazatel, po němž pátrala. *Odpočívadlo, 3 kilometry.*

Když se dostanou na jeho úroveň, sjede z dálnice a zastaví na prázdném parkovišti. Gwen si vyleze na sedadlo a vyhlédne z okna. Uvidí teple červenou zář automatu na Coca-Colu a rozhodne se, že dnes bude šťastná, že brzké

probuzení znamená vzrušení a možnost dostat něco dobrého.

„Dáme si colu, mami? Dáme si, dáme si colu?“

„Dobře, zlatíčko.“

Vystoupí a přejdou k automatu. Gwen se spokojeně zasměje a několikrát do něj plácne a zaposlouchá se do vzdálené duté ozvěny zevnitř. Toni do stroje nahází několik mincí a sáhne po uvolněné plechovce. Otevře ji a podá ji dcerce, která ji radostně uchopí.

„Cola!“

„Přesně tak.“ Toni vedle ní poklekne, když si několikrát srdnatě přihně. „Gwen? Zlato? Máma musí na malou, ano? Zůstaneš tady, ano? Máma se hned vrátí.“

Gwen spustí plechovku, trochu vyvedená z míry studeným náparem bublinek, a přikývne. „Hned se vrátí!“

„Ano, přesně tak, zlatíčko.“

Toni se vydá pryč. Gwen svou mámu sleduje, jak míří zpátky k autu a usedá za volant, jak zavírá dveře a startuje. Gwen se znovu napije coly. Auto se odlepí od obrubníku a Gwen pocítí ostré bodnutí strachu. Ale máma říkala, že se hned vrátí, takže tady na ni bude čekat.

Toni otočí volantem a vyrazí zpátky na dálnici. Nikde nejsou žádná auta. Míhne se kolem ní cedule, kterou ji vítá Texas, a hned je zase pryč. Přidává plyn. Tluče jí srdce.

Divoký Akr

Tři muži leží v tom, z čeho jednou bude dům. Prozatím je to pouze kostra z trámů a sloupků vypínající se mezi základy a konstrukcemi dalších rodících se příbytků na velké, buldozerem uježděné mýtině. Obklopuje je rozrytá oranžová hlína. Ke staveništi projektu Divoký Akr přiléhá les, který se krade po úbočí masivu Blue Ridge Mountains, zástup ořechovců a javorů, hromadících tmou, jež přebírá žezlo pod oblohou pohasínající do stále sytější modři. Prání je, aby zde brzo stály dokončené domy a pak další kostry a další domy propojené silnicemi. Nyní tu však jsou pouze pokácené stromy a bahno a tyhle holé konstrukce. A tři muži, kteří leží na studené dřevěné podlaze a přes střešní trámy vzhlížejí vzhůru k obloze připravující příchod noci. Mají s sebou chladič box plný piva a baseballovou pátku.

Ve vzdálenosti několika metrů, v kabině Jeremyho pick-upu, visí lovecká puška.

Jeremy pozoruje, jak se rozpalují hvězdy: napřed dvě, pak celý tucet. Přijel sem s vidinou násilí, ale večer ho utlumil. Jak teď leží na zádech, s pivem balancujícím na ohromné oblině jeho břicha, doufá, že zde pro něj nebude příležitost.

Divoký Akř je prozatím opuřtěný a možná jeřtě dlouho bude, a to z něj dělá snadný terč. V průběhu minulého týdne někdo hned tři noci staveniřtě navřtívil s úmyslem páchat sice drobné, ale mimořádně otravné vandalské činý: kradl a ničil nástroje a zařídění, obytný přívěs stavbyvedoucího posprejoval vulgárními obrázky, a dokonce se vydělal na podlahu jednoho z nedokončených domů. Stavbyvedoucí podal oznámení na policii, ale s ohledem na pozastavenou výstavbu a vysychající bankovní účty pohlcovali větří část jeho pozornosti rozlícení subdodavatelé a budoucí majitelé nemovitostí. Jeremy to vnímal tak, že o střežení staveniřtě se mají postarat stavitelé. Měl podezřídění, že vandalové se rekrutují z řad ekologických aktivistů, které řtve, že se kvůli tomuhle projektu musela oholit jejich hora. Báł se, že brzo začnou zapalovat už hotové konstrukce. Pojiřtění pokryje ztráty developera, ale on a jeho firma zbankrotují. Takže se sem teď s Dennisem a Renaldem — svým nejlepřím kamarádem a svým nejschopněřším rváčem — dostavil s nadějí, že vandaly přistihnou při činu a zadupou je do hlíny.

„Dneska večer se tu neukážou,“ prohodí Renaldo.

„Nekecej,“ opáčí Dennis. „Nemýříš, že je to proto, že mluvíř až moc nahlas?“ Dennis s Jeremým spolupracuje už deset let. Jeremy chvíli zvařoval, že z Dennise udělá společníka, ale vadilo mu, že je příliš rozháraný, a v duchu nakonec takový nápad vetoval. Dennisovi je osmačtyřicet a je o deset let starří než Jeremy. Celý život vtěsnal do své práce; je tesař a nic víc. Má tři děti a mluví o tom, že by si pořídil jeřtě další. Přerušídí tohoto projektu ho ohrožuje chudobou. „Banda podělanejších ekoteroristických, zelenejších zmetků,“ uleví si Dennis.

Jeremy ho pozoruje. Dennis pohybuje čelistí, dostává se do varu. To by se jim mohlo hodit, kdyby si myslel, že se dnes